

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Harabina a sudcov JUDr. Igora Burgera, JUDr. Viliama Dohňanského, JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Libora Duľu na neverejnom zasadnutí konanom 25. januára 2011 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **J. P. a spol.**, vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1 T 13/2002, prejednal dovolania, ktoré podali obvinení **J. P.**, zastúpený JUDr. L. K., advokátom v B. a **M. Z.**, zastúpený Mgr. M. C., advokátom v T., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2011, sp. zn. 4 To 6/2010, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolania obvinených J. P. a M. Z. **o d m i e t a j ú.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2010, sp. zn. 1 T 13/2002, boli obvinení J. P. a M. Z. uznaní za vinných nasledovne:

v bode I.

z účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 219 ods. 1, 2 písm. h) Tr. zák. účinného do 31. júla 2001,

obvinený M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. júla 2001,

v bode II.

obvinený J. P. z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001,

v bode III.

obvinený J. P. z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000,

obvinený M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000,

v bode IV.

obvinený J. P. z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000,

obvinený M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000,

v bode V.

obvinený J. P. z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000,

obvinený M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000,

v bode VI.

obvinený J. P. z účasti na trestnom čine poškodzovania cudzej veci podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001,

obvinený M. Z. z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 a z trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, na tom skutkovom základe, že

1/ obvinený J. P. v úmysle nevrátiť Ing. J. K., CSc. peniaze z pôžičky v sume 10.000.000,- Sk (331.939,18 Eur), ktoré od neho prevzal 1. februára 2001 a tiež úrok z požičanej sumy vo výške 1.800.000,- Sk (59.749,05 Eur), rozhodol sa, že ho dá fyzicky zlikvidovať, a preto 4. februára 2001 vo večerných hodinách pozval obvineného M. Z. do svojho bytu v Trnave na V. ul. č. X., kde ho požiadal, či by bol ochotný za finančnú odmenu

500.000,- Sk (16.596,96 Eur) do konca februára 2001 fyzicky zlikvidovať istú osobu, meno ktorej mu prezradí, až keď prejaví súhlas, pričom obvinený M. Z. prisľúbil, že sa vyjadrí na druhý deň.

Obvinený M. Z. nasledujúci deň navštívil obvineného E. D. v mieste jeho bydliska v Trnave na N. ul. č. 1 a spýtal sa ho, či by bol ochotný za finančnú odmenu 500.000,- Sk (16.596,96 Eur), ponúknutú bližšie neurčenou osobou, fyzicky zlikvidovať istého človeka, s čím obvinený E. D. súhlasil. Dohodli sa, že obvinený M. Z. si ponechá z tejto odmeny sumu 100.000,- Sk (3212,75 Eur), pričom obvinený E. D. prijal od obvineného M. Z. peniaze v sume 10.000,- Sk (331,94 Eur), ako zálohu na výdavky spojené s realizáciou objednávky.

Obvinený E. D. krátko potom v Trnave na N. ul. č. X. ponúkol svojmu priateľovi obvinenému I. G. možnosť zarobenia peňazí v sume 100.000,- Sk (3212,75 Eur) za fyzickú likvidáciu istého človeka, ktorú si objednala bližšie neurčená osoba, pričom obvinený I. G. túto jeho ponuku prijal.

Obvinený M. Z. po akceptovaní objednávky obvineným E. D. navštívil obvineného J. P. v Trnave v reštaurácii K. v K. M., kde mu oznámil, že objednávka bude vybavená, pričom obvinený J. P. mu odovzdal lístok, na ktorom bolo napísané meno J. K., adresa P., K. ul. č. X. a okrem toho mu povedal, že uvedená osoba pracuje vo V. Ú. J. E., a. s. Trnava a jazdí na motorovom vozidle zn. AUDI A6, EČ X.

Obvinený M. Z. krátko potom zašiel za obvineným E. D., ukázal mu lístok s menom a adresou osoby, ktorú treba fyzicky zlikvidovať, ukázal mu pracovisko i dom, v ktorom uvedená osoba býva, pričom obvinený E. D. ho požiadal, aby mu obstaral nejakú zbraň.

Obvinený E. D. hneď na to odviezol obvineného I. G. na svojom osobnom motorovom vozidle do P., kde mu ukázal dom, v ktorom býva osoba určená na likvidáciu, popísal mu túto osobu a ukázal mu aj pracovisko tejto osoby v T.

Obvinený M. Z., 10. februára 2001 v T. na burze kúpil od nezistenej osoby za sumu 20.000,- Sk (663,88 Eur) samopal československej výroby vzor 24 (26), kal. 7,62x25 mm (Tokarev), výrobného čísla T 41771 so zásobníkom na 32 ks nábojov, tlmičom hluku výstrelu

a väčším množstvom nábojov, ktorý na druhý deň spoločne s obvineným E. D. vyskúšali na poli za D. a potom ho odovzdal spolu so zásobníkom, tlmičom a nábojmi obvinenému E. D.

Obvinený E. D. krátko po prevzatí samopalu od obvineného M. Z. v Trnave na N. ul. č. X. odovzdal tento spolu s príslušenstvom obvinenému I. G., pričom ešte pred odovzdaním ho spolu vyskúšali na poli za H. a v areáli atletického štadióna S. v T.

Obvinený I. G., vylúčený na samostatné konanie, po prechádzajúcom niekoľkodennom sledovaní pobytu osoby určenej na likvidáciu 23. februára 2001, v skorých ranných hodinách na motorovom vozidle značky FIAT UNO patriacom obvinenému E. D. a opatrenom odcudzenými ŠPZ- kami prišiel do P., tam vozidlo odstavil v blízkosti K. ulice, preliezol cez oplotenie vysoké 195 cm do dvora rodinného domu č. X. na K. ulici, kde si pripravil na streľbu samopal s tlmičom hluku, a keď poškodený Ing. J. K., CSc. približne o 05.20 hod. prichádzal k svojmu motorovému vozidlu, dlhou dávkou zo samopalu vystrieľal do neho 32 nábojov, čím mu spôsobil mnohopočetné devastujúce strelné poranenia hrudníka, brucha, horných končatín a pravého stehna, ktorým poškodený Ing. K., CSc. na mieste podľahol.

Keď obvinený M. Z. 23. februára 2001 osobne oznámil obvinenému J. P. usmrtenie Ing. J. K., CSc. tento mu v ten istý deň napoludnie v Trnave na parkovisku pred reštauráciou K. v K. M. odovzdal finančnú odmenu 500.000,- Sk, z ktorej si obvinený M. Z. ponechal 130.000,- Sk (4315,20 Eur), obvinenému E. D. odovzdal 370.000,- Sk (12 281,75 Eur) a obvinený E. D. si z tejto sumy ponechal 270.000,- Sk (8962,36 Eur) a 100.000,- Sk (3212,75 Eur) odovzdal obvinenému I. G.

Obvinený I. G. si za uvedené peňazí kúpil v autobazáre osobné motorové vozidlo značky LANCIA THEMA, ev. č. B.,

2/ obvinený J. P. 1. februára 2001 v Trnave v objekte V. Ú. J. E., a. s. pod zámienkou pôžičky vylákal od Ing. J. K., CSc. peniaze v sume 10.000.000,- Sk (331.939,18 Eur), ktoré sa formálne zaviazal vrátiť i s úrokom vo výške 1.800.000,- Sk (59.749,05 Eur), v lehote do 1. mája 2001, avšak tieto peniaze nemienil Ing. J. K., CSc. nikdy vrátiť, pretože ho dal usmrtiť najatou osobou, čím spôsobil právnomu nástupcovi poškodeného Ing. J. K., CSc. – Ing. M. K., škodu vo výške 11.800.000,- Sk (391 688,24 Eur),

3/ obvinený J. P. v presne nezistený deň v decembri 1999 v Trnave v reštaurácii K. v K. M. nahovoril obvineného M. Z., aby vyhodil do vzduchu budovu stajne v S. na J. ul. č. X., v ktorej choval kone príslušník PZ J. L. so synom R. L., čo obvinený M. Z. prostredníctvom časovaného nástražného výbušného systému, ktorý si na tento účel vopred zhotovil z bližšie nezisteným spôsobom zadováženej trhaviny zn. Hexogén, dňa 20. januára 2000 v skorých ranných hodinách vykonal, pričom pri výbuchu došlo k poškodeniu budovy patriacej Lesom Slovenskej republiky, š.p., odštepnému závodu v S., ktorému vznikla škoda vo výške 45.500,- Sk (1510,32 Eur) a ďalej došlo k trvalému poškodeniu sluchu troch športových koní a dvoch ťažných koní ustajnených v tejto budove, čím vznikla majiteľovi koní J. L. škoda vo výške 45.000,- Sk (1493,73 Eur) a R. L. škoda vo výške 70.000,- Sk (2323,57 Eur),

4/ obvinený J. P. v presne nezistený deň v lete 2000 v Trnave v reštaurácii K. v K. M. nahovoril obvineného M. Z., aby vyhodil do vzduchu auto značky ŠKODA FELÍCIA ŠPZ X., ktoré používal príslušník PZ J. L., a s ktorým parkoval v S. na Š. ulici pred obytným blokom č. 44, čo obvinený M. Z. prostredníctvom časovaného nástražného výbušného systému, ktorý si na tento účel vopred zhotovil z bližšie nezisteným spôsobom zadováženej trhaviny značky Danubit 1, dňa 7. júla 2000 v skorých ranných hodinách vykonal, pričom pri výbuchu došlo k poškodeniu vozidla, čím Odborovému zväzu polície v Trnave vznikla škoda vo výške 129.700,- Sk (4305,25 Eur) a v dôsledku tlakovej vlny boli porozbíjané aj sklenené výplne na obytných blokoch č. 44 a 46, čím vznikla majiteľom bytov, zastúpených predsedom spoločenstva vlastníkov bytov J. H., škoda vo výške 13.594,- Sk (451,24 Eur),

5/ obvinený J. P. v presne nezistený deň začiatkom októbra 2000 v T. v reštaurácii K. v K. M. nahovoril obvineného M. Z., aby F. K. podpálil osobné motorové vozidlo značky FORD TRANZIT, ŠPZ X., s ktorým menovaný parkoval v T. na P. ulici pred domom č. X., čo obvinený M. Z. prostredníctvom zápalnej fľaše s technickým benzínom, ktorú si na tento účel vopred pripravil, dňa 10. októbra 2000 v skorých ranných hodinách uskutočnil, pričom došlo k poškodeniu vozidla, čím F. K. vznikla škoda vo výške 60.000,- Sk (1991,64 Eur),

6/ obvinený J. P. v presne nezistený deň v decembri 2000 v T. v reštaurácii K. v K. M. nahovoril obvineného M. Z., aby vyhodil do vzduchu osobné motorové vozidlo značky ALFA ROMEO 156, ŠPZ X., používané bývalým príslušníkom PZ R. B., ktorý s ním parkoval

v Trnave na Č. ulici pred obytným blokom č. X., čo obvinený M. Z. prostredníctvom nástražného výbušného systému, ktorý si na tento účel vopred zhotovil z bližšie nezisteným spôsobom zadováženej trhaviny značky SEMTEX, 30. decembra 2000 v skorých ranných hodinách vykonal, pričom pri výbuchu došlo k poškodeniu vozidla, čím firme S., s. r. o., D. K. vznikla škoda vo výške 17.218,80,- Sk (571,56 Eur).

Krajský súd v Trnave:

obvinenému J. P. uložil podľa §§ 35 ods. 2, 39a ods. 2 písm. c), 219 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001 (ďalej len „Tr. zák.“) súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) rokov so zaradením na výkon trestu do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny. Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. u tohto obvineného súčasne zrušil výrok o treste, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa §§ 53 ods. 1, 54 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 mu bol uložený peňažný trest vo výmere 2.000.000,- Sk (66.388 Eur). Podľa 54 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 mu bol pre prípad zmarenia výkonu peňažného trestu uložený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov mu uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Obvinenému M. Z. uložil podľa § 35 ods. 1, § 39a ods. 2 písm. c/, 219 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 12,5 (dvanásť a pol) roka so zaradením na výkon trestu do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny. Podľa § 55 ods. 1 písm. a/, 3 Tr. zák. vyslovil aj trest prepadnutia veci – samopalu Československej výroby, vzor 24 (26) kalibru 7,62x25 mm (TOKAREV), výrobné číslo: X. s tlmičom s tým, že vlastníkom prepadnutej veci sa stal štát.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bola poškodená Ľ. K., nar. X., bytom P., ul. K. 11, s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie vo veciach občianskoprávných.

Týmto rozsudkom rozhodol krajský súd aj o vine a treste pre obvineného E. D..

Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie krajský prokurátor, obvinení P. a Z., poškodení Ľ. K. a Ing. M. K..

O týchto odvolaniach rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom z 18. januára 2011, sp. zn. 4 To 6/2010, tak, že podľa § 256 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) odvolanie obvineného Z. zamietol a o odvolaní obvineného P. rozhodol tak, že podľa § 258 ods. 1 písm. e/, písm. f/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody a rozhodujúc vo veci podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku mu uložil podľa § 35 ods. 2, § 39a ods. 2 písm. c/, 219 ods. 2 Tr. zák. úhrnno-súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) rokov so zaradením na výkon trestu do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. u tohto obvineného súčasne zrušil výrok o treste, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava z 5. decembra 2008, sp. zn. 6 T 36/2008, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 2. apríla 2009, sp. zn. 4 To 4/2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov mu uložil aj ochranný dohľad v trvaní 2 (dvoch) rokov. Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku mu súd uložil aj povinnosť nahradiť poškodenému Ing. M. K., nar. X., bytom P., ul. K. 11, škodu vo výške 11.800.000,- Sk (391.688,24 Eur), pričom podľa § 229 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného Ing. M. K. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občiansko-právnych.

Týmto rozsudkom rozhodol najvyšší súd aj o odvolaní krajského prokurátora týkajúceho sa obvineného E. D..

Krajský súd v Trnave predložil 17. júna 2011 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolania, ktoré podali obvinení P. 4. apríla 2011 a Z. 3. júna 2011, prostredníctvom obhajcov na Krajskom súde v Trnave proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2011, sp. zn. 4 To 6/2010. Domáhali sa nimi, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací vyslovil porušenie zákona v ich neprospech z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Obvinený Z. uplatnil aj dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/ Tr. por.

Obvinený P. v podanom dovolaní zrekapituloval doterajší priebeh súdneho konania v tejto trestnej veci. V rámci toho citoval z uznesenia najvyššieho súdu zo 4. decembra 2003, sp. zn. 3 To 60/2003, podrobujúc právne názory v ňom uvedené vlastnému

hodnoteniu. V tejto súvislosti poprel, že motívom vraždy mala byť pôžička od poškodeného K.. Spochybnil aj svoju vinu z trestného činu podvodu. Zdôraznil, že krajský aj najvyšší súd sa vo svojich ďalších rozhodnutiach vydaných v tejto trestnej veci (uznesenie najvyššieho súdu z 22. februára 2006, sp. zn. 4 To 5/2006, rozsudok krajského súdu z 2. februára 2010, sp. zn. 1 T 13/2002) odchyľili od právneho názoru vysloveného v uznesení najvyššieho súdu zo 4. decembra 2003, čím je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Nerešpektovaním právneho názoru najvyššieho súdu vysloveného v citovanom uznesení mal byť obvinený nezákonne odsúdený za skutok kvalifikovaný ako trestný čin podvodu, ktorý bol zároveň motívom účasti na trestnom čine vraždy. Doplnením dovolania zo 14. decembra 2011 rozšíril podané dovolanie aj o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. V dovolaní navrhol, aby najvyšší súd po vyslovení porušenia zákona z vyššie uvedených dôvodov zrušil v napadnutých výrokoch rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2011, sp. zn. 4 To 6/2010, ako aj rozsudok Krajského súdu v Trnave z 2. februára 2010, sp. zn. 1 T 13/2002, a aby prikázal Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Alternatívne, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil v napadnutých rozsudkoch výrok o vine z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Tr. zák., pokiaľ dôjde k záveru, že účastníctvo na trestnom čine vraždy bolo dôkazmi preukázané pri absencii nepreukázaného motívu.

Dovolanie **obvineného Z.** z 3. júna 2011 bolo viackrát dopĺňané, jednak prostredníctvom obhajcu (25. júla 2011), jednak vlastnými písomnými podaniami obvineného. Po výzve najvyššieho súdu na odstránenie procesných nedostatkov skôr podaných vlastných doplnení dovolania, obvinený prostredníctvom svojho obhajcu 22. novembra 2011 predložil kvalifikované doplnenie dovolania, ktoré je z hľadiska dovolacích dôvodov a ich argumentácie po obsahovej stránke totožné s dovolaním z 3. júna 2011 a jeho doplnením z 25. júla 2011. V dovolaní uviedol dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. obvinený Z. uviedol, že v predmetnej trestnej veci bolo zmenené poradie podania obžaloby v podacej knihe z roku 2002 z čísla 12 na číslo 13, v dôsledku čoho bola jeho trestná vec pridelená senátu, ktorého predsedom bol JUDr. Sládok. Týmto prepisom došlo podľa Z. k zmene v zložení senátu, čím bolo porušené jeho právo na zákonného sudcu, ako aj právo na spravodlivé prejednanie veci. Aj táto zmena u neho vyvolala pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti súdu. V tejto

súvislosti poukázal aj na dva nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 13/06, III. ÚS 256/03.

V spojitosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený Z. namietal porušenie zásady rovnosti zbraní. Kým návrhom na doplnenie dokazovania zo strany prokuratúry malo byť vyhovené v plnom rozsahu, jeho návrhy súd údajne neakceptoval. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl aj v tom, že súd mal rozhodnúť na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané kontradiktórnym spôsobom. Podľa obvineného súd na hlavnom pojednávaní prečítal výpovede svedkov bez jeho súhlasu, pričom výpovede niektorých z nich boli vykonané pred iným senátom krajského súdu (napr. svedka V. S., K. K., J. K. a ďalších). Uvedeným postupom bol podľa Z. naplnený aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

V rámci odôvodnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. odkázal na námietky uvedené k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por., ktoré podľa neho preukazujú, že JUDr. Sládok mal byť vylúčený z úkonov trestného konania.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. konštatoval, že priznanie sa ku skutkom v bode 1/ a 6/ je poľahčujúcou okolnosťou, na ktorú mal súd prihliadať. Vzhľadom na to, že dokazovanie podľa obvineného nebolo vykonané v potrebnom rozsahu, vec nebola správne právne posúdená. Namietal, že súd neaplikoval ustanovenie § 33 Tr. zák., hoci v jeho prípade boli naplnené štyri poľahčujúce okolnosti. K ostatným skutkom uviedol, že v priebehu celého dokazovania nevyšli najavo žiadne relevantné dôkazy, ktoré by jeho vinu nejakým spôsobom preukázali. Zdôraznil, že je nevinný a že v zmysle zásady in dubio pro reo mal byť pre tieto skutky oslobodený spod obžaloby. V rámci tohto dovolacieho dôvodu namietal aj výšku trestu. Uložený trest považoval za neprimerane prísny, nezohľadňujúci neprimeranú dĺžku konania, ani poľahčujúce okolnosti. Súd mal v danom prípade aplikovať ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu.

V rámci doplnenia dovolania z 25. júla 2011 namietal porušenie článku 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd zo strany odvolacieho súdu, ktorý sa údajne nezaoberal jeho tvrdeniami v podanom odvolaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval z dôvodu nedostatočného odôvodnenia za nepreskúmateľné, porušujúce právo na obhajobu a právo na spravodlivý proces.

Z týchto dôvodov obvinený Z. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok Krajského sudu v Trnave z 2. februára 2010, sp. zn. 1 T 13/2002 v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2011, sp. zn. 4 To 6/2010. Podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Tr. por. navrhol, aby dovolací súd prikázal vec inému senátu Krajského súdu v Trnave, prípadne inému súdu toho istého druhu a stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Zároveň v zmysle § 380 Tr. por. žiadal o prepustenie z výkonu trestu (z väzby), nakoľko už maximálna zákonom stanovená lehota pre trvanie väzby bola vykonaná.

K dovolaniu obvineného P. sa v zmysle § 376 Tr. por. vyjadril prokurátor krajskej prokuratúry, podľa ktorého obvinený namieta správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je v dovolacom konaní neprípustné. Navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c/ Tr. por. podané dovolanie obvineného P. odmietol.

Obvinený Z. vo vyjadrení k dovolaniu obvineného P. uviedol, že konaniu a rozhodovaniu, ktorého nesprávnosť bola napadnutá, predchádza porušovanie práv obhajoby, dodatočný prepis podanej knihy obžalôb a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k dovolaniu obvineného Z. vyjadril prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý ho označil za neopodstatnené. Predseda senátu JUDr. Pavol Sládok bol zákonným sudcom. Po zmene prísediacich sa hlavné pojednávanie vykonalo v súlade s § 219 ods. 2 Trestného poriadku. Právo obvineného Z. na obhajobu bolo rešpektované v celom konaní a pokiaľ súd niektorým jeho návrhom na doplnenie dokazovania nevyhovel, nešlo o dôkazy zásadné (k žalovaným skutkom), ale o dôkazy k nepodstatným okolnostiam prípadu. Dôkazy, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie, boli vykonané v súlade s procesnými predpismi. Ďalšie dovolacie dôvody uvádzané obvineným boli podľa prokurátora uplatňované mimo rámca ustanovenia § 371 Trestného poriadku. Navrhol preto dovolanie obvineného Z. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

K dovolaniam obvinených P. a Z. sa vyjadril aj obvinený D., podľa ktorého krajský aj najvyšší súd porušili zákon i v tom, že vec nesprávne právne posúdili v spojitosti s uloženým trestom. Žiadal o zrušenie oboch napadnutých rozsudkov.

Poškodený Ing. M. K., zastúpený advokátom JUDr. R. B., v rámci vyjadrenia sa k dovolaniam obvinených P. a Z. uviedol, že vec bola správne právne posúdená. Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo preukázané, kto škodu spôsobil a v akej výške. Ako poškodený si škodu riadne a včas uplatnil, čím došlo k splneniu všetkých predpokladov na zaviazanie obvineného P. na jej úhradu.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolania sú prípustné (§ 368 ods.1, 2 písm. h) Tr. por.), boli podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 2 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dôvody dovolania sú - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - podstatne užšie.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Namietanie iných skutočností, ako spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (porovnaj rozh. č. 47/2008, Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 5/2008).

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený P. existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, založil na výhrade týkajúcej sa rozdielnej kvalifikácie trestného činu podvodu a motívu účasti na trestnom čine vraždy na podklade uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2006, sp. zn. 4 To 5/2006, ktorý podľa jeho názoru odignoroval predchádzajúci právny názor iného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadreného v uznesení z 4. decembra 2003, sp. zn. 3 To 60/2003. Podstatou podaného dovolania je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil dôkaznú situáciu, ktorá sa

podľa názoru obvineného po vydaní rozhodnutia senátu 3 To nezmenila a na základe iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké následne urobili prvostupňový a odvolací súd.

Obvinený argumenty odôvodňujúce nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného skutku a motívu v skutočnosti odvodzoval od vlastného hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov, ale bez zohľadnenia skutkových zistení a záverov súdov v pôvodnom konaní po vydaní uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4. decembra 2003, sp. zn. 3 To 60/2003, čo je v zmysle vyššie uvedeného rozboru neprípustné.

Rovnako neprípustným v dovolacom konaní je aj namietanie nesprávneho, či neúplného zistenia motívu páchatel'a v dôsledku nevykonaného dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania, keďže tento argument predstavuje namietanie skutkových zistení.

Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že právna kvalifikácia skutku ustáleného súdmi v pôvodnom konaní z hľadiska všetkých jeho zákonných znakov zodpovedá ustanoveniu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, v zmysle ktorého sa trestného činu podvodu dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu a spôsobí tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu.

Obvinený Z. v dovolaní vidí naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, v tom že senát predsedu JUDr. Pavla Sládka bol nezákonne zložený. Jednak z dôvodu neprehľadného pridelenia trestnej veci podľa prepísaného poradia podacej knihy (obžaloba zapísaná ako 12. v poradí bola prepísaná na obžalobu zapísanú ako č. 13), ako aj zo zaujatosti predsedu senátu, poukazujúc v tejto súvislosti na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 256/03 a sp. zn. I. ÚS 13/06, ktoré dokazujú porušenie jeho práva na obhajobu. Na tento dovolací dôvod upozorňuje dodatočne aj obvinený J. P. a v tejto spojitosti odkazuje na argumentáciu obvineného M. Z..

Dovolací súd k tomuto dovolaciemu dôvodu dodáva, že pod „nezákonne zloženým súdom“ sa rozumie súd, ktorý je obsadený v rozpore s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdu, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť. V danej veci tomu tak nebolo, lebo na súdoch

oboch stupňov konali senáty zložené v súlade s príslušným rozvrhom práce súdu, resp. postupovali podľa zákona. Abstraktný a ničím nepodložený charakter má tvrdenie o spáchaní trestného činu zasahovania do nezávislosti súdu, ktoré sa opiera o údajne neoprávnenú dodatočnú zmenu predsedu senátu, a to tým spôsobom, že prepísaním bolo zmenené poradie predsedu senátu Krajského súdu v Trnave v podacej knihe z čísla 12 na číslo 13. Údajné manipulovanie so zložením senátu pri podaní obžaloby má odôvodňovať aj podanie námietok proti celému senátu. Avšak po preskúmaní podacej knihy obžalôb z roku 2002, Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že uvedený zápis je v chronologickom poradí podľa dátumu podania obžaloby. Znamená to, že po obžalobe s poradovým číslom 12 zo 6. júna 2002, nasleduje obžaloba s poradovým číslom 13 zo 7. júna 2002 (pridelené nepárne čísla senátu JUDr. Pavla Sládka). Prepísanie poradového čísla 12 na číslo 13 je len zrejmom chybou v písaní pracovníčky podateľne, čo logicky odôvodňuje chronologické poradie za sebou idúcich čísel. Takéto pochybenie je vo všeobecnosti neželané, ale zároveň je príslušným postupom odstrániteľné. Navyše v tomto prípade neexistuje konkrétnymi skutočnosťami zistený dôvod na podozrenie, či iný prípadný motív zasahovania do zloženia senátu v trestnej veci obvineného P. a spol.

Z tých istých dôvodov, aké obvinený Z. uvádza k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 podáva dovolanie aj podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011, v zmysle ktorého vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005, z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, prokurátor, vyšetrovateľ, policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosti o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v trestnom konaní.

Uvedené ustanovenie Trestného poriadku v záujme zabezpečenia dôvery verejnosti v nestrannosť postupu orgánov činných v trestnom konaní vylučuje z vykonávania úkonov trestného konania ten orgán, u ktorého mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezáujatosti. Tieto dôvody spočívajú v okolnostiach, ktoré charakterizujú pomer úradnej osoby k prejednávanej

veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka, prípadne k ich zástupcom, splnomocnencom a obhajcom.

Pomerom k prejednáwanej veci treba pritom rozumieť určitú zainteresovanosť orgánu trestného konania na skutkoch, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie. Pomerom orgánu trestného konania k osobám uvedeným v § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 sa rozumie vzťah tohto orgánu k niektorej z uvedených osôb, ktorý môže vo verejnosti vyvolať pochybnosti o jeho nezaujatosti práve pre tento vzťah, ktorý prípadne existuje aj mimo rámec konania. Uplatnenie tohto inštitútu teda prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia takéhoto vzťahu, resp. pomeru preukázaná.

V konkrétnom prípade sa však nič také nezistilo a takéto skutočnosti nemožno odvodzovať len z toho, že obvinený podával proti sudcom konajúceho senátu, ako aj proti všetkým sudcom Krajského súdu v Trnave, neustále opakované námietky zaujatosti (ako napr. námietka obvineného M. Z. zo 16. februára 2004, 21. decembra 2004, 8. apríla 2005, 19. septembra 2006, 24. apríla 2009 a iné). K otázke vylúčenia sudcov z vykonávania úkonov trestného konania v tejto veci na základe všeobecných tvrdení obvineného o ich zaujatosti, je treba uviesť, že príslušné senáty sa niekoľkokrát zaoberali námietkami zaujatosti zo strany obvineného Z., ale aj iných obvinených. Rozhodnutia v tomto smere sú právoplatné a je nevyhnutné ich rešpektovať. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že obvinený sa s týmito rozhodnutiami a argumentáciou uvedenou v ich odôvodnení nestotožňuje.

Rozdielnosť právnych názorov orgánov činných v trestnom konaní a súdu na prejednávanú vec na jednej strane a procesných strán na druhej strane, pokiaľ ide o právne otázky, ktoré sa majú vo veci riešiť, nemôže byť bez konkretizovania relevantných skutočností z hľadiska § 30 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 podkladom na vznesenie námietky zaujatosti konkrétneho sudcu alebo sudcov, lebo neodôvodňujú ich zaujatosť zo zákonom predpokladaných dôvodov, t.j. pre pomer k prejednáwanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo dotýka (a ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom) alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní (porovnaj rozh. č. 34/2008, Zbierka stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 4/2008).

Pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je možné zaradiť také námietky, ktoré sa týkajú údajného zaujatého prístupu sudcov k prejednávanej veci a ktoré majú len abstraktný resp. všeobecný charakter. Rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného M. Z. nebolo postihnuté tým, že by vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, a preto ním uvádzaný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je daný.

Z dovolania obvineného Z. vyplýva i osobitný dovolací dôvod spočívajúci v tom, že mu bolo upreté právo na obhajobu, pokiaľ ide o hodnotenia a odmietnutia vykonania navrhnutých dôkazov, čím boli porušené zásady rovnosti zbraní a zistenia náležitého skutkového stavu.

Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Tr. por., vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Porušenie práva na obhajobu je závažnou, resp. podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva „**zásadným spôsobom**“.

Pri posudzovaní, či v tom - ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Vychádzajúc z toho, právo na obhajobu zahŕňa viacero komponentov a dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo. Naopak, obvinený využíval v celom rozsahu možnosť aktívnej osobnej obhajoby i obhajoby prostredníctvom obhajcu. Z obsahu zväzkov spisového materiálu vyplýva, že obvinený mal možnosť od začiatku konania sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robiť návrhy, podávať žiadosti a opravné prostriedky, zúčastňovať sa na procesných úkonoch osobne i prostredníctvom obhajcu, vypočúvať svedkov, ktorých sám alebo prostredníctvom obhajcu navrhol a klásť im otázky.

Neobstojí ani tvrdenie obvineného, že jeho právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené práve tým, že súdy nezabezpečili do spisu aj dôkazy svedčiace v prospech obvineného. Povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu je zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Právo na obhajobu obvinených nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč, než je predstava obvineného alebo inej strany v konaní.

V súvislosti s porušením práva na obhajobu obvinený Z. odkazuje aj na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedené pod sp. zn. III. ÚS 256/03 a I. ÚS 13/06, ktoré podľa jeho názoru dokazujú, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 naplnený bol. Zároveň žiada, aby v zmysle ustanovenia § 362b ods. 1, ods. 2 Tr. por. boli zrušené rozsudky súdov oboch stupňov a vec vrátená do štádia trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu citovaných rozhodnutí.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por. po doručení nálezu ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu

neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia sa odsek 1 použije primerane, ak ústavný súd nálezom zakázal orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu, aby pokračoval v porušovaní Ústavou zaručeného základného práva alebo slobody, a prikázal mu, aby, ak je to možné, obnovil stav pred ich porušením.

Vzhľadom na námietku obvineného, že trestné konanie sa má vrátiť do štádia pred porušovaním jeho práv, je nutné vysvetliť, že podmienkou pre takýto osobitný spôsob konania je to, aby rozhodnutie **bolo zrušené** alebo v zmysle odseku 2, aby ústavný súd nálezom **zakázal súdu, aby pokračoval v porušovaní Ústavou zaručeného základného práva alebo slobody, a prikázal mu, aby, ak je to možné, obnoviť stav pred ich porušením.**

Ústavný súd v náleze z 11. apríla 2006, sp. zn. I. ÚS 13/06, síce rozhodol, že pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustení z väzby krajský súd porušil právo na urýchlené rozhodnutie o zákonnosti väzby, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie, ale vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel. Obdobne rozhodol ústavný súd aj v náleze z 29. septembra 2004, sp. zn. III. ÚS 256/03, keď priznal, že právo na primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby a právo na osobnú obhajobu počas výkonu väzby v jeho trestnej veci, nezabezpečením prístupu k právnym predpisom publikovaným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky, porušené bolo a prikázal Ústavu výkon väzby zabezpečiť prístup k týmto právnym predpisom, ale vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel. Ani v jednom z posudzovaných náleзов ústavný súd v zmysle vyššie uvedenej podmienky nerozhodol.

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku obvineného o porušení jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom v konaní, nie je možné akceptovať.

Obvinený Z. tiež poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 v tom smere, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 89 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 89 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon, použitý dôkazný prostriedok na vykonanie resp. získanie dôkazu, bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

V súvislosti s týmto dovolacím dôvodom upozorňuje obvinený na to, že si prvostupňový súd nevyžiadal súhlas na vykonanie dôkazu čítaním svedeckých výpovedí a tiež na výpovede svedkov, ktorí vypovedali pred iným senátom v inom zložení než pred senátom krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval (výpovede svedkov - V. S., K. K., J. K. a iní).

Vo vzťahu k týmto námietkam, je nutné zdôrazniť, že členovia senátu, sudkyne JUDr. Darina Wolfová a Mgr. Anna Mizerová, boli zaradené do senátu 1T zákonným spôsobom (dodatkom k rozvrhu práce vydanom pod Spr. 510/2005 22. januára 2006 v zmysle ustanovenia § 50 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov) v dôsledku dlhodobej práceneschopnosti jedného z členov pôvodného senátu (sudcu JUDr. Jozefa Mikuláša), pričom hlavné pojednávanie v trestnej veci obvineného P. a spol. bolo vykonané znova v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006.

V zmysle citovaného ustanovenia pri pokračovaní v odročenom hlavnom pojednávaní oznámi predseda senátu podstatný obsah doterajšieho pojednávania. Ak sa však zmenilo zostavenie senátu, alebo ak to treba z iného dôvodu, musí byť hlavné pojednávanie vykonané znovu; to neplatí, ak obžalovaný súhlasí so zmenou prísediaceho v zložení senátu.

Podľa § 211 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi, ak súd nepokladá osobný výsluch za potrebný a prokurátor aj obžalovaný s tým súhlasia. Súhlas obžalovaného nie je potrebný, ak **sám požiadal, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti**; o tejto skutočnosti musí byť obžalovaný v predvolaní **poučený**.

Vzhľadom na vyjadrené neobstojí ani tvrdenie obvineného Z., že čítanie svedeckých výpovedí na hlavnom pojednávaní bez jeho súhlasu je nezákonným dôkazom, keďže bol o tejto skutočnosti v predvolaní poučený (č. l. 5037, zv. VIII) a obvinený listom z 1. februára 2010 (č. l. 5057, zv. VIII.) dal súhlas, aby sa hlavne pojednávanie 2. februára 2010 konalo v jeho neprítomnosti, čím boli splnené zákonné podmienky v zmysle citovaného ustanovenia.

Na podklade konštatovaného je zrejmé, že dôkazy, z ktorých pri rozhodovaní súdy oboch stupňov vychádzali, boli získané zákonným spôsobom, a preto dovolací súd v posudzovanom prípade nezistil, že by bol daný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011.

Obvinený Z. uplatňuje ako osobitný dovolací dôvod aj tú okolnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku pre nesprávne skutkové zistenia a nevykonanie ním navrhovaného dokazovania.

V tejto spojitosti sa žiada pripomenúť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 môže byť len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je jej obsahom, a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. V tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky odkazuje na odôvodnenie uvedené na str. 14- 16 tohto rozhodnutia.

Na základe vyjadreného treba zdôrazniť, že rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného Z. nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení, lebo skutky v bode I., III., IV., V., VI. tak, ako boli súdmi obidvoch stupňov zistené, vykazujú znaky účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b/, 219 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, trestných činov nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 31. júla 2001, nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000 a poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 30. novembra 2000.

Obvinený Z. v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 uplatnil tiež nezohľadnenie viacerých poľahčujúcich okolností (napr. že pred spáchaním skutkov žil riadny život, k skutkom sa priznal a oľutoval ich a i./, neprimeranú výšku uloženého trestu vo vzťahu k dĺžke konania a neaplikovanie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. Každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu (§ 62 ods. 1 Tr. por.), preto možno usudzovať, že touto argumentáciou odôvodnil aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, lebo v ňom uviedol, že napadnutým rozhodnutím mu bol uložený neprimerane vysoký trest.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré nie je už vo svojom základe rozhodovaním v rámci riadneho inštančného postupu; jeho úlohou je posudzovať len vymedzený okruh právnych otázok. K nim nepatria otázky druhu a výšky uloženého trestu, ak o tom bolo rozhodnuté na základe legálnej aplikácie príslušných ustanovení zákona súdmi konajúcimi v riadnom procesnom postupe.

Len vo všeobecnej rovine preto možno konštatovať, že sudy prvého i druhého stupňa logickým spôsobom aplikovali všetky do úvahy prichádzajúce zákonné ustanovenia vymedzujúce kritériá trestania aktuálnych trestných činov. Najvyšší súd tu nezistil žiadny odklon od použitých zákonných ustanovení, po vyhodnotení ktorých obvinenému Z. bol uložený trest v zákonom stanovenej výmere.

Prvostupňový súd v rozhodnutí pri výške trestu hodnotil aj poľahčujúce okolnosti u jednotlivých obvinených. Dovolací súd v tomto smere nenašiel dôvod na pochybnosti o správnosti právneho názoru súdu prvého i druhého stupňa. Najvyšší súd preto len poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia krajského súdu z 2. februára 2010, ktorú si osvojuje.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 nie je naplnený ani tým, že obvinenému nebol uložený trest za aplikácie § 39 Tr. zák. účinného

do 1. januára 2006 pre neprimeranú dĺžku konania, v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný. Pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa príslušného ustanovenia a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nezakladá žiaden dovolací dôvod.

Je teda nepochybné, že napadnutým rozsudkom bol obvinenému uložený zákonný druh trestu a v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, takže dovolací súd námietku obvineného nepovažoval za opodstatnenú.

Obvinený Z. doplnil podané dovolanie 25. júla 2011 o ďalšiu skutočnosť, a to že sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal jeho tvrdeniami, preto považuje toto rozhodnutie za nedostatočne odôvodnené.

Najvyšší súd k tomu konštatuje, že v posudzovanej veci takýto záver nie je prijateľný. Ak sa dovolateľ domnieva, že v písomnom vyhotovení rozhodnutí súdov sú nedostatočne vyjadrené do úvahy prichádzajúce myšlienkové pochody sudcov vedúce k výsledkom, ide o dovolanie podané len proti odôvodneniu rozhodnutia, ktoré podľa § 371 ods. 6 Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 je neprípustné.

Na podklade vyjadreného je nesporné, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov.

So zreteľom na to, že v danej veci absentovali podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. účinného do 31. augusta 2011, dovolací súd dovolania obvinených P. a Z. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 25. januára 2012

JUDr. Štefan H a r a b i n , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Kristína Cíchová